

usmiljenega srca, ali te solze, katere sta zavoljo sedanjega župana točila, bi radi videli. Bile so morda debele, kakor vinske jagode.“ Pred kratkimi dnevi poprosil je neki posestnik iz Šalovec pisatelja B. F., da bi mu sestavil prošnjo, katero bi moral vložiti pri c. kr. glavarstvu na Ptuji in ta mu reče, da se prošnji mora priložiti spričevalo občinskega predstojnika, ta pa, izvedevši, kdo je naprošen, da prošnjo sestavi, rekel je, da nič ne da in da bo dal pisatelja B. F., ko ga v svojej občini zasači, iz nje izpoditi. Kaj še več? Mar bo pisatelj B. F. hoteč iti v Ormož, moral prek Šalovec leteti, da ga župan ne zasači? Modra glava šalovskega župana si res mnogo domišljuje! Naj sestavi komu kako prošnjo Peter ali Pavel, spričevalo, ako je potrebno, mu župan mora dati; šalovski župan to tudi dobro ve, ali spričevalo po vsej priliki ni dal zato, da ne bi vsled tega prišel zopet v te nesrečne „zeitunge“.

B. Sprehajkovič.

iz Lemberga pri Šmariji. (Pomilovanja vredno županstvo.) Ni mi tukaj o naših zadnjih občinskih sejah govoriti, kako si je sladkogorski župan A. N.—ak prizadeval za svojo, pisarjevo in slugetovo plačo naše občinske doklade povikšati; temveč želim svetu naznaniti, kako ubogi smo, da imamo takega župana. Dosta, da se je župan 20. nov. t. l. koj po seji s svojim srenjskim „šribarjem“ v oštariji na Sladkigori do drugega dneva prav čudno vedel, na to se drugo jutro privlečejo, župan, njegov pisar G. in tibi sluga Miha k nam, ter z vriskanjem in petjem že predpoldan uganjajo svoje burke s tem, da ranto, ki je čez moj most ob travniku zaprta, popadejo in jo v bližnji potok vržejo! S kako pravico pa!! Smo Vas mar za to izvolili, da bi take pobalinske šale drugim v pohujšanje lovili. Lep izgled in trden značaj se tirja od župana, a tega naš Tona preveč nima!

J. Lipavec.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Naše cesarstvo je se nadomoma sprlo z Rumunskim kraljestvom. Donav teče od nas v Rumunsko in dalje v Črno morje; do sedaj so voznjo po spodnjem Donavu nadzorovali zastopniki evropskih velevlad in prosto brodstvo ondi varovali; najnaprej pa avstrijski uradniki. Temu se upirajo Rumunci in je kralj ove dni v prestolnem govoru slovesno se izjavil, da tujih nadzornikov na spodnjem Donavu ne trpi, t. j. da hoče avstrijski upliv ondi zatreti. Vsled tega je naš poslanik grof Hojoš v Bukurešti dobil nalog, z rumunsko vlado malo ali nič več občevati. To pa kaže uže na precej hud razpor. Da se Rumunci toliko upajo, temu utegnejo Angleži, Francozi itd. krivi biti, ki jih sčuejejo proti nam. — Državni zbor ima mnogo najvažnejšega dela, toda nemški liberalci tratijo dragi čas z nepotrebnimi vprašanji ali interpelacijami.

— Tako si naredijo priliko, psovati na vlado, pa tudi na naše poslance; tako je štajerski liberalcec dr. Heilsberg vprašal, zakaj so Vesteneka iz Kranjskega zapodili. No, ker je Slovence psoval in jih jezik „Sausprache“ imenoval. Drugi so vprašali, zakaj so se česki in nemški dijaki v Kuchelbadu topli? No, ker so Nemce nemški listi in Judi sčuevali. Tretji je vprašal, zakaj je „Länderbank“ več pravic dobila, kakor razne banke, katere v rog Juda Rothschilda trobijo? No, zato ker jih je vredna in potrebna bila. Sedaj obravnavajo vojaško postavo, katero hočejo preurediti in znatno polajšati. Tega smo res potrebni. — Slovani smo zgubili očeta Bleiweisa in voditelja v borbi za svoje narodne pravice. Na njegovo mesto izvolili so kranjski poslanci precej po pogrebu Bleiweisovem g. Svetca, notarja in poslanca. To je srečna izvolitev, kajti Svetec je uže mnogozaslužen boritelj, star prijatelj Tomanov, Bleiweisov, Kostov, in je zlasti v zadnjem kranjskem deželnem zboru zopet pokazal se kot izvrsten politikar in spreten govornik. G. Svetec je res prvi mož. Bog ga ohrani!

Vnanje države. Bismark je v državnem zboru javno izrekel, kako so ga liberalci zapeljali in posilili v preganjanje katoličanov. Toda on je sprevidel, da so to ne samo iz sovraštva do sv. Cerkve storili, ampak da bi leži s svojimi Judi vred nemški narod gmotno na nič spravljali, sebe pa bogatili. Zato daje sedaj liberalcem slovo in hoče s katoličani in konservativci potegniti, ob enem pa grdo preganjanje katoličanov ustaviti. Čudna so res božja pota! — Ruski car je baje zopet voljen, sniti se z našim cesarjem. — Greški kralj je došel v Volo, zadnje od Turkov v Tesaliji zapuščeno mesto, ter je bil od 40.000 ljudij navdušeno sprejet. V Egiptu delajo na to, da bi deželo od Turčije popolnem odtrgali. — Italijani se močno bojijo Bismarka, ker vedno bolje papežu prijazen prihaja. — Francoski minister Bert je katoliškim redovnikom pridgati prepovedal; to je freimaurerska svoboda, Boga, sv. Cerkev psovati, to sme vsak, božje resnice oznanovati, to je prepovedano. Jud Gambetta bode v kratkem predsednik republike. — Angležem se Irci močno ustavljajo v Irskem, vsaki dan poroča se o umorih in požarih; mesto London, največje na svetu, hočejo užgati. Srd je strašen med Irci in Angleži; angleška ladija zasačila je arabske tolovaje na morji ob južni Afriki, ki so ladijo polno zamorskih sužnjev peljali. Angleži pa tega ne trpijo; nastane boj, toda Arabi se trdovratno branijo in nidejo; angleški kapitan in 3 mornarji so mrtvi.

Za poduk in kratek čas.

Črtica iz zgodovine regimenta Litzelhofen št. 47.

Ko smo l. 1828 v 5. razred latinskih šol v Mariboru prišli in je neusmiljeno strogi Rigler